

Oliver Twist

Fluixa, molt fluixa, aquesta enèsima versió de la novel·la de Charles Dickens. A més, corrobora que Roman Polanski fa molt de temps que ha perdut les qualitats que li varen donar un nom ben merescut dins el cinema realitzat els anys seixanta i setanta tant a Europa com als Estats Units. Després de *The Ninth Gate* (La novena porta); *The Pianist* o aquest *Oliver Twist*, és ben lícit qüestionar-se si és el mateix director que va fer *Nóż w wodzie* (Knife in the Water/El cuchillo en el agua) o *Repulsion*. Si hi ha qualche escena que recorda que sí que és el mateix realitzador, és la de l'assassinat de Nancy, resolta amb molt d'encert amb un ús magistral del fora de camp i que aconsegueix augmentar encara més la sensació de violència, potenciada tot seguit per la sang que veu Oliver Twist quan puja l'escala que duu al pis on s'ha produït la mort.

Oliver Twist versió Polanski és únicament i exclusivament un partit de tennis en què la pilota (el protagonista, Oliver Twist) ara és a una part del camp (quan viu amb els bons) i, tot seguit, ja és a l'altra (la part dels dolents) i així successivament, fins arribar a omplir els llarguíssims cent trenta minuts, sense, però, que cap dels personatges implicats evolucionin gens ni mica. Tots ja estan definits des d'un bon començament i no res els fa canviar.

No es pot negar, no obstant això, que la direcció artística ha fet una molt bona feina i que la ciutat de Praga està molt ben caracteritzada com un Londres fosc i

brut, però la veritat és que aquest punt no aconsegueix equilibrar la resta d'elements de la pel·lícula, que, per ser molt generós, diria que fan que sigui una bona producció televisiva de consum ràpid, però poca més.

In Her Shoes (En sus zapatos)

Pel·lícula que ha passat per les sales sense pena ni glòria, però que, sense ser una meravella, no deixa de tenir interès. No debades es descobreix tot d'una que darrere hi ha la tasca de Curtis Hanson, un tipus de director que pot agafar les històries més tòpiques i properes als telefilms per dur-les a un terreny més personal i interessant que "les històries basades en fets reals", una característica que comparteix, per exemple, amb el director suec Lasse Hallström: partir de material gens original i fer-ne la seva pròpia lectura, que normalment defuig els tòpics i llocs comuns de gran part d'aquestes produccions, gairebé sempre ben resoltes, però sense substància.

La història de dues germanes antagonistes (Cameron Diaz i Toni Collette, en un paper molt creïble) que s'estimen i necessiten més del que en són conscients ofereix alguns moments d'un tipus de cinema que recorda el realitzat dècades enrere de la mà de directors com Norman Jewison o Robert Mulligan, que recorren als petits moments i detalls per mostrar més del que es diu en un principi, una pràctica útil que actualment no és gaire freqüent en el cinema que ens

arriba de Hollywood, viciat pel mal costum de canviar de pla cada deu segons.

Evidentment que no es tracta de *L. A. Confidential* —la millor pel·lícula de Curtis Hanson feta fins aleshores— perquè el material literari de partida no és el mateix i per les diferències temàtiques i de concepte que hi ha entre aquestes dues produccions, però sí que proveeix una història ben construïda, amb certs elements sobers però, afortunadament, mínims; que es pren el temps necessari per avançar-la i amb un esperit de recuperació del bon cinema dels anys seixanta... en summa: recomanable.

King Kong

Ara em tocarà de rebre: m'ha agradat el nou *King Kong* de Peter Jackson...

Què pretenia el director a l'hora de fer una tercera versió de *King Kong*? Quan encara estava en procés de realització de *The Lord of the Rings* ja havia declarat que, abans d'embarcar-s'hi, en volia fer una nova versió com a homenatge perquè, quan als vuit anys va veure per primera vegada la dirigida per Merian C. Cooper i Ernest Beaumont Schoedsack, va

ser la pel·lícula que li va despertar la vocació de cineasta.

Què transmet, doncs, Peter Jackson? Passió pel cinema, que ja era el tema soterrat del *King Kong* de l'any 1933. La història que es desenvolupa en les dues versions és coneguda gairebé per tothom: un director ha rebut la notícia que hi ha una illa en què encara hi ha animals prehistòrics i hi parteix per rodar-hi una pel·lícula espectacular. El rodatge no és possible, però, a canvi, l'equip aconsegueix tornar a la "civilització" amb un simi de dimensions descomunals amb el qual intentarà aconseguir fer-se ric, però no compten que l'amor que sent per l'actriu principal (Fay Wray el 1933; Naomi Watts el 2005) serà el desencadenant de la ira de King Kong, que finalment morirà abatut pels trets de les avionetes quan es troba al cap de dalt de l'*Empire State*. Les referències al món del cinema hi són constants. En la versió de Peter Jackson, al fet que l'actriu Fay Wray no pot intervenir en la pel·lícula del director Carl Denham (Jack Black) perquè se n'ha anat a una illa amb Merian C. Cooper a rodar una altra pel·lícula...

Ara bé, el fet que un *remake* d'una pel·lícula de cent minuts en duri cent vuitanta-set demostra que qualche cosa falla, sobretot pel que fa a l'abundància de certes escenes allargassades innecessàriament, com són la de la lluita contra els insectes i, especialment, la de la persecució dels dinosaures i humans que fan els saures sanguinaris.

Un darrer punt que hom li ha retret a la nova versió és que la història d'amor entre King Kong i Ann Darrow és massa casta i que li fa falta l'erotisme que traspuaven la primera i, encara més, la dirigida el 1976 per John Guillermin. Jackson opta per oferir una visió més asexuada, però, en canvi, humanitza el simi, perquè és capaç de riure i fer bromes amb la seva estimada, unes característiques que no són presents en les altres dues pel·lícules. Tinc la sospita que si n'hagués donat una versió més erotitzada, també hauria rebut crítiques per haver repetit esquemes... ■

